

KOMÜNİST

EKİM 2024

Parti içi yaşamın geliştirilmesi ve güçlendirilmesi için hazırlanmaktadır.

DEVİRİMCİ GÖREVLER İÇİN
DERİNLEŞME

DERİNLEŞEREK

DEVİRİM ve SOSYALİZME...

"Sol"dan Kopuş Sağ'dan Kopuştur Aslında...

KEMAL OKUYAN, TKP GENEL SEKRETERİ

Siyaset, Mücadele, Örgütlenme

ALİ UFUK ARIKAN, TKP MERKEZ KOMİTE ÜYESİ

Direnış Dayanışmacılığı Neden Yetmez?

ALPASLAN SAVAŞ, TKP MERKEZ KOMİTE ÜYESİ

Uyuşturucuyla Mücadele Devrimci Mücadele

BERKAY KEMAL ÖNOĞLU, TKP MERKEZ KOMİTE ÜYESİ

TKP Kongre Raporu Kürt Sorununda Ne Diyor?

AYDEMİR GÜLER, TKP PARTİ MECLİSİ ÜYESİ

NATO'ya Karşı Mücadelenin Sınıfsallığı

ERHAN NALÇACI, TKP PARTİ MECLİSİ ÜYESİ

“SOL”DAN KOPUŞ SAĞ’DAN KOPUŞTUR ASLINDA...

KEMAL OKUYAN

TKP GENEL SEKRETERİ

Partimizin 14. Kongresinin ardından en ilgi çeken kararlardan biri oldu “soldan kopuş”. Böyle kodlanmasında bir zarar elbette yok ama konu bu kadar basitleştirilemeyecek kadar kapsamlı. Kimilerinin sinirlenerek “asıl biz sizden koptuk” türünden tepkiler vermesine vesile olan bu “kopuş” maddesi gerçekten daha ayrıntılı bir değerlendirme ve açıklamayı hak ediyor.

Kopuş, 14. Kongre raporunun H bölümünün 13. maddesinde geçiyor:

“Türkiye Komünist Partisi, düzen siyasetinde gözlenen taraflaşmada ‘Saray rejimiyle mücadele’ kolaycılığını tümüyle reddeder. Avrupalı emperyalistlere demokrasi ve özgürlükler açısından gizli ya da açık bir kredi açan, iyi tarikat-kötü tarikat

saçmalığına inanan, TÜSİAD'ı sermaye içindeki modern ve ileri unsur olarak gören, CHP'nin ya da Kürt siyasi hareketinin kanatları altında bir büyüme stratejisi benimseyen bir 'sol' ile her tür özdeşlik görüntüsünden uzak durur. 'Sol' içindeki diri, devrimci unsurlara yapılacak en büyük iyiliğin, bağımsız bir hattın güçlenişinin onları bir kopuş için cesaretlendirmesini sağlamak olduğu gerçeğinden hareket eder. Bu bağlamda Parti, içi boşaltılmış 'sol' kavramını bir kenara koyarak komünist karakterini iyice öne çıkarır."

Türkiye Komünist Partisi'nin CHP ve HDP-DEM geleneğine dönük değerlendirmesinde bir yenilik yok. Yıllardır Türkiye solunun CHP ve HDP gölgesinden kurtulması gerektiğini vurguluyoruz. Solla ilişkimizde de bu yaklaşım en az üç temel ilkemiz kadar önemli bir kritere dönüşmüş durumda.

Türkiye solunda birçok özne, laik-aydınlanmacı duruş, emperyalizme karşı yurtseverlik ve sermaye sınıfına karşı açık bir konumlanış olarak

özetleyeceğimiz üç kırmızı çizginin etrafında dolanmaktan vazgeçmiyor. Aslında birçok siyasi hareket ile bu başlıklarda anlaşmamız mümkün. Mümkün ama CHP ve HDP ile ilişkiler söz konusu olduğunda bu ilkelerin bir anda ihmal edilebilir hale geldiğini, hatta göz göre çiğnendiğinde yıllardır tanık oluyoruz. Tersisi mümkün değil. Sözüünü ettiğimiz iki parti, toplumsal destek ve siyasi ağırlık açısından onları “solcullaştırmak” türünden boş bir hayalin peşinden koşan örgütlerden kat be kat daha güçlü. Dolayısıyla CHP ve/veya HDP ile yan yana gelmenin ilk maliyetlerinden biri, TÜSİAD’çılığın, NATO’culuğun, AB’ciliğin, dincileşmeyi meşrulaştıran sulandırılmış bir laikliğin dümen suyuna girmek oluyor.

TKP, Türkiye solunun CHP ve HDP’den koparak yan yana geldiğinde bu üç konuda cesaretleneceğini ve kararlı hale geleceğini her zaman söyledi. Olmadı. Sonuçta TKP kendinden başka kimseyi “devrimci” bulmayan “kibirli” bir duruşa teslim olduğu için kopmuyor soldan. Solun CHP ve HDP’den kopamamasına bir

yanıt olarak böyle bir adım atıyor

Oysa TKP, bir ilkeli ortak duruş için çok çaba harcadı. Türkiye solunun bağımsız bir hatta cesaretle enerji ve güç toplamasının tarihsel bir anlam taşıdığının bilincinde olarak “rekabet” duygusunu bir kenara koyarak sonuç alıcı işbirlikleri için girişimlerde bulundu, başkalarından gelen önerilere yapıcı yaklaştırmaya gayret gösterdi. Bazen sonuç aldığımız oldu, Türkiye solunda bugün bile konuşulan örnekler yaratıldı.

Ancak bu örnekler, hayal kırıklığı yaratan diğer girişimlerden çıkardığımız acı dersleri bir kenara koymamızı sağlayacak kadar ağırlık taşımıyor. Evet, büyük iddialarla yola çıkan ve geniş bir kesimde heyecan yaratan Haziran Hareketi ve Sosyalist Güç Birliği’nin sönümlenmiş öyküsü TKP açısından acı derslerle dolu. Her iki denemede de CHP ve HDP’den bağımsız bir sosyalist hareket yaratma iddiası, bu iki oluşumun başını çeken siyasi özneler tarafından bir kuruluş felsefesi olarak ilan edilmişti. Haziran Hareketi, yola koyuluşundan kısa bir süre

sonra, 2015 Haziran seçimleri öncesinde aşılması imkansız bir krize girmiş, bazı bileşenler Haziran Hareketi'nin CHP ve HDP'den milletvekili kontenjanı talep etmesi gerektiğini ileri sürmüştü, bazıları seçimlerde görüş belirtmemeyi bir öneri olarak masaya getirmiş, bazılarısı açık HDP angajmanını savunmuştu. TKP ise Haziran Hareketi'nin bağımsız milletvekili adayı çıkarması için ısrarcı olmuş, bu öneri kabul görmeyince parti olarak genel seçimlere katılma kararı almıştı.

Partimiz Haziran Hareketi'nde yaşananları polemik konusu yapmamış, hatta bu yapının sönmelenmesine TKP'nin neden olduğunu iddia edenlere yanıt vermeye gerek duymamıştır. CHP ve HDP ile işbirliği, Haziran Hareketi'nin kuruluş felsefesine tamamen aykırı olsa da... Benzer bir tablonun Sosyalist Güç Birliği'nde de ortaya çıkması çok üzüdür. TKP'nin bir sol partiye götürdüğü uzun vadeli bir ittifak önerisinin olabilecek en dar ve mütevazı ürünü olarak kurulan Sosyalist Güç Birliği, yaklaşmakta olan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ortak sosyalist aday çıkarmak yönünde partimiz

tarafından yapılan ısrarlı çabalar, bir başka bileşenin daha desteğine rağmen ortak karar için yeterli olmadı. Milletvekili aday listelerinin tesliminden hemen önce HDP ile işbirliği gündeminin SGB içinde hiç beklenmeyen bir anda açılması ise güçbirliğinin ömrünün seçimlerle sınırlı kalacağını bir başka kanıtıydı.

Görüldüğü gibi Türkiye solunun temel sorunu, kendi ilkesel pozisyonlarını anında aşındıracak ölçüde düzen siyasetinin içinde “dost” arama alışkanlığıdır. İşin gerçeğı, bu alışkanlığın kaynağında söz konusu ilkelere, dolayısıyla devrime inançsızlık yatmakta, Türkiye solu, etrafında dolandığı anti-emperyalizm, aydınlanmacılık, anti-kapitalizm gibi programatik esasları tamamen sıfırlamaktadır.

Türkiye solunu değerlerini hiçe sayarak CHP ve HDP’ye ilişmesini kolaylaştıran bir diğer faktör Türkiye’deki “ilerici” aydın birikiminin bir bölümünü oluşturan liberal eğilimli akademisyen, sanatçı ve gazetecilerin soldaki bazı örgütler üzerinde kurduğu baskıdır. Devrime

inançsızlık, bu türden bir ideolojik melezliğin içe sindirilmesine neden olmakta, öte yandan örgütsüzlüğü etki ve otorite sağlamanın yolu olarak gören liberal aydınlar “sol” ile CHP ve HDP arasındaki konfor alanına daha büyük bir itibarla yerleşmektedir.

Sonuçta TKP, bağımsız bir çizgiye ikna edemediği bir “sol”la yakın işbirliğinin kendisini de bu alana hapsedeceğinin farkında olduğundan kendini ayırma ihtiyacı hissetmiştir. Bu aslında “sağ”dan kopuştur ve mutlak bir zorunluluk olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bu tutumun solun diğer kesimlerine dönük bir karşıtlık ilişkisine dönüşmeyeceği ne kadar açıksa, partinin toplumsal düzeyde çok daha kapsayıcı olması da o kadar belirgin bir ihtiyaçtır.

Parti, 2022’den bu yana ama özellikle depremle beraber Türkiye’de hem toplumsal hem siyasal alanda ideolojik referansların ciddi bir biçimde sarsıldığını saptamış ve bunun yarattığı olanakları değerlendirmek için çeşitli açılımlar geliştirmektedir.

Bu süre içinde, ilke ve hedeflerimizden hiç sapmaksızın siyasal ve toplumsal etkimizi artırabileceğimizi açık bir biçimde gördük. Ancak partinin daha büyük bir özgüvenle ve yaratıcılıkla kendini açması, üye ve yandaşlarını ve de dostlarını çoğaltması gerekmektedir. “Soldan kopuş”un bu anlamda gereksiz ve zararlı bir dışa vurumculuk ve kibir üretmemesi için bütün partililer özen göstermelidir. TKP’nin anlamsız ve küçük düşürücü sürtüşme, polemik ve kavgalardan uzak durarak kendi tuttuğu alanı genişletmesi, bu dönemin temel görevidir.

Unutmayalım, koptuğumuz aslında “sol” değil, düzen siyaseti ve sağcılıktır.

SİYASET, MÜCADELE, ÖRGÜTLENME

ALİ UFUK ARIKAN

TKP MERKEZ KOMİTE ÜYESİ

“Siyaset sevdirmelidir. Siyasetin her ‘birey’ için taşıdığı ‘risk’ kavratılmalı ve sevdirmelidir. Siyaseti, tekdüze bir öğretilen ayıran şey, her gün her an yeniden üretilme zorunluluğudur. ‘Birey’, bu yeniden üretmenin mantığını kavramak, bizzat bu üretimden haz duymak zorundadır. Siyasal mücadele, her şey bir yana ‘birey’in kendi içinde sürekli bir hesaplaşmasıdır. Her bireyde teslimiyet, yılgınlık ve döneklik potansiyel olarak vardır.” (*Hangi İnsan, Cemal Hekimoğlu, Gelenek Sayı: 6*)

Birey-siyaset ilişkisine dair önemli vurgulardan birini içeriyordu yukarıdaki Gelenek makalesi.

Yazımızın başlığı iç içe geçmiş halkaları temsil ediyor, bu halkaların en kritik unsuru hiç kuşku yok ki bir tetikleyici

olarak siyaset ve bunun sonucunda bir bütün olarak siyasallaşma.

TKP, siyasi dozajı oldukça güçlü bir Kongre'yi tamamladı kısa süre önce. Bu kongrenin siyasi raporu, aynı zamanda partinin siyasallaşma kanallarına da pozitif anlamıyla ciddi bir müdahale anlamına geliyor.

Peki, bunun altını çizmeyi neden daha başlarken gerekli gördük ya da neden bir Gelenek makalesine atıfla bu yazıya başladık?

Düzen siyaseti neredeyse bir bütün olarak Türkiye solunu teslim almış durumda, bu teslimiyet haliyle en çok siyaset alanında görünürlük kazanıyor. Tabi olma, teslim olma, önceliklerini kendi belirleyememe, siyaset yoksunluğu...

Hepsini gün gün yaşıyoruz. TKP, bu tablonun nedenlerinden birinin siyaseten geriye çekilme, teslim olma olduğunu, bu sonucun ana kaynaklarından birinin de

düzenin büyük ideolojik ve siyasi saldırısı olduğunu görüyor.

Peki, TKP bu saldırıdan azade değilse, buna yanıtını nasıl sürekli hale getirecek?

Tek başına çelik çekirdek, biraz da içe kapanık bir örgütle mi?

Güçlü bir örgüt ihtiyacı ortada, ama bu örgütün güçlü kalmasını, diri kalmasını sağlayacak olan ne?

Burada siyasallaşma, partinin bu düzenin zayıf noktalarına gün gün, bazen saat saat, dakika dakika yaptığı vuruşlar, bu vuruşların siyasi içeriğini, yönünü kavramak, düzene karşı geliştirilecek direnç için büyük bir önem taşıyor.

Peki, bu tek başına yeterli olacak mı? Kavramak...

Siyasi doğrultuyu, atılan adımın yönünü kavramak son derece kritik. Dolayısıyla bazen evet, ama partinin verdiği siyasi kavganın içeriğini kavramakla, bunu

içselleştirmek ve gereklerini yerine getirmek ayrı şeyler.

Güçlü bir kavganın temelinde ihtiyaç duyduğu şey, parti siyasetinin her bir partili tarafından güçlü şekilde kavranması ve bunun içselleştirilmesidir.

Burada TKP, söz konusu olan Türkiye solunun ortalamasıysa, fersah fersah ileride diyebiliriz, bunun kontrol edileceği her bir değerlendirme başlığında tablo kolaylıkla teyit edilebilir durumda.

Ancak TKP burada çıtayı sola bakarak koyamayacağını bilen, düzenin tahkimatını gören, yıkmak istediği düzenle arasındaki mesafeyi görme kabiliyetine sahip bir parti. Dolayısıyla katedilmesi gereken önemli bir yol olduğunu söylemek durumundayız.

TEHDİDİN ADI: SIĞLIK...

Siğlık, yüzeyselleşme...

Bu düzenin toplumun her hücreesine işlemeye çalıştığı şey tam da bu.

Yüzeysel olanda siyasallaşma da kadük,

etkisiz ve sınırlı kalmaya mahkum.

Bir devrimci parti bu tehlikeyi her bir üye ve gönüllüsü için ciddiye almalı, partinin siyasal derinliğini önümüzdeki dönemin sert ihtiyaçlarına yanıt üretecek şekilde mutlak olarak güçlendirmeli.

Güncel olanın üzerinden gidelim. Narin'in ölümü, Filistin'de devam eden İsrail soykırımı, NATO ve emperyalizme karşı başlattığımız kavga.

Tüm bu başlıklar bu düzenin ürettiği kirin ve kinin ürünüyse, TKP bu başlıkların tamamına bir yanıt da üretiyorsa, bu yanıtın siyasi derinliği mutlak olarak her bir parti üyesi tarafından içselleştirilip, mücadelenin aracı haline getirilmeli.

Narin için yapılan bir eylem, Filistin için kurulan insanlık zinciri, NATO'ya ve emperyalist savaşa karşı İncirlik'e yürüyüş... Bu başlıkların tamamı bu düzene karşı siyasallaşma kanallarınızı güçlü tutmuyorsanız, bir noktadan sonra büyük bir tehlikeyle "tamamlanması

gereken görevler, yapılması gereken işlere" dönüşür. Ne kadar riskli bir değerlendirme olduğunun farkında olarak, tehlikenin büyüklüğünün boyutlarına işaret etmek istiyoruz.

Bu başlıklara verilen yanıtlar, sağlıklı ve etkili bir siyasallaşma kanalıyla partiyi de bir bütün olarak sarıp sarmalamıyorsa, bu tıkanıklığı aşıcı müdahalelere daha fazla ihtiyaç duyulduğu ortadadır.

KUŞATMA YARILMALI

Yukarıda aynı zamanda mücadele başlıklarını da sıralamış olduk. Sağlıklı bir siyasallaşma sağlanamadığı oranda, hayati mücadele başlıkları, bu başlıklara verdiğimiz yanıtlar, siyasi, insani, ahlaki değeri ne kadar güçlü olursa olsun, bizi etkisizliğe ya da yeterince etkili olamamaya mahkum ediyor.

Bu etkisizliği sürekli kılmak adına düzenin çok boyutlu siyasi ve ideolojik kuşatması, mutlak olarak yarılmalıdır. Bu yarıлма bir bütün olarak Türkiye solunu da sağlıklı bir noktaya, devrimci bir konumlanışa

ekecek olan tek Őeydir.

Sağlıklı bir siyasallaşma, yüzeyselliğin, sığlığın her trlsyle mücadele, buna asla tahammül göstermeme, mücadelenin önünü açacak, devrimci bir heyecanın da tetikleyicisi olacaktır.

Sonrası mı, sonrasında bu hattın önündeki görev, siyasallaŐmanın ve etkili mücadeleler örgütlemenin bir sonucu olarak düzende gedik açmak olacak. Düzende gedik amanın sinanacağı en önemli kriterlerden birinin örgütlenme olduğuna kuşku yok.

TKP siyasetini daha da etkili hale getirmek, parti içindeki siyasallaŐmanın dozajını her düzeyde artırmak, örgütlediği kavgayı daha etkili ve güçlü kılmak ve bunun sonucunda da düzen dışına çıkardığı, örgütlü insanların sayısını artırmak durumunda. Kongre'nin önümüze koyduğu hedeflerden biri de budur.

Ülkedeki toplam tabloya baktığımızda,

TKP sıralanan tüm bu ölçeklerde ayrık, direnen, bu tabloyu tersine çevirme iradesine sahip olan tek özne olarak öne çıkıyor. Ama yukarıda belirttik, bizim büyük hedefimiz için, bu tablo kesinlikle yetmez!

Ötesine geçmek için 14. Kongre tüm TKP üye ve gönüllülerine bir çağrı da aynı zamanda. Bu çağrının alt metninde mutlak olarak örgütsel bir dirilik ve güç, bunun da tetikleyicisi olarak siyasallaşma var.

TKP'nin önümüzdeki dönem devrimci iddialarının hakkını vermesi için, yetinmemesi, daha fazlasına odaklanması, devrimci görevleriyle kendini test etmesine ihtiyaç var. Şimdi bunun için kavgaya, mücadeleye!

UYUŞTURUCUYLA MÜCADELE DEVİRİMCİ MÜCADELE

BERKAY KEMAL ÖNOĞLU

TKP MERKEZ KOMİTE ÜYESİ

Çeşitli vesilelerle defalarca altını çizdiğimiz gibi bugün Türkiye'de uyuşturucuyla mücadele her şeyden önce devrim cephesinde safları sıklaştırmamanın, devrimci kadroların devamlılığını garanti altına almanın olmazsa olmaz şartları arasında yerini almaktadır. Bu başlıkta süreklileşmiş bir siyasi faaliyet içinde bulunmak komünistlere, komünist olmakla sırtlandıkları görevleri ve kimliği hatırlatması bakımından son derece kritik bir önem kazanmıştır.

Bu hatırlatmaya ihtiyaç duyuluyor olması ise üzerinde durulması gereken ayrı bir başlık şeklinde incelenebilir. Örneğin uyuşturucuyu aklayıcı teorinin şu ya da bu biçimde, özgürlük kavramı tahrif edilerek, "sol" içinde yer bulabilmiş olması bu hatırlatma ihtiyacının utanç verici bir nedenidir. Biraz da bununla

bağlantılı olarak solun geleneksel örgütlenme havzaları içinde uyuşturucu kullanımının normal görülmeye başlanması ise bir diğer nedendir. Ama hepsinden önemlisi işçi sınıfına adeta ölümü gösterip sıtmaya razı etmek misali “kimyasal maddelerdense” denilerek farklı çeşitleriyle uyuşturucunun dayatılmış olması ve bunun sınıf içinde kanıksanmaya başlanmasıdır. Bu başlıkta karşı karşıya olduğumuz en büyük tehdit işte bu sızma ve normalleşme tehdidi olduğu için de ideolojik cephemizi güçlendirmek öncelikli hale gelmektedir.

Ne oldu ne değişti de bir zamanlar solcu olmakla aynı anda yüklenildiğini söyleyebildiğimiz uyuşturucu karşıtı duruş zarar görüp esnetildi? Geniş anlamda solun toplumsal algıda uyuşturucu karşıtlığı şöyle dursun, uyuşturucu kullanılan alanlarla anılmaya başlandığı bugünlere nasıl gelindi? Bunda yalnızca sol düşmanlığı mı etkili oldu yoksa çürüme sol içine çoktan sirayet etmiş miydi? Sızmanın kaynakları, nedenleri üzerine düşünmek bizi bir

noktaya getiriyor.

DEVİRİM GERÇEKTİR HALÜSİNASYON DEĞİL

İktidarı hedeflemeyen bir hareketin, söylem düzeyinde ne yazıp çizdiğinden bağımsız olarak, bugün siyasi ve ideolojik anlamda uyuşturucuyla baş edebilmesi mümkün değildir. Geniş anlamda saflarımıza uyuşturucunun sızıp insanlarımız üzerindeki etkilerini artırabilmiş olmasının kaynağında devrimle kurulan ilişkinin giderek zayıflamış olması bulunmaktadır. Yani ilk bakışta anlam verilemeyebilir ama sosyalist iktidarın güncelliği fikri ile solda uyuşturucunun yaygınlaşması arasında tersinden bir ilişki olduğunu ileri sürüyoruz. İktidarı hedeflemediğinde solun aldığı biçimleri de tarihsel mirası reddedip “yeni” olduğunu iddia edenin düzen içinde tutunabildiği paradigmayı da görerek bunu söylüyoruz.

Soyut bir özgürlük mücadelesine veya burjuva referanslı demokrasi talebine daralmış, düzen siyaseti içinde sınıfları

göz ardı eder ve ancak “en geniş muhalefet” çatısı altında siyaset yapar hale gelmiş, düzen-dışı iddialarını geriye çekmiş ve devrime inanarak yaşayan kadro üretemez hale gelmiş, yer kapma telaşına girmiş bir sol devrimciliğin gerektirdiği sorumluluktan, ciddiyetten, yaşam disiplininin elbette uzaklaşır. Özgürlüğün koşulları olduğu unutulur ve bu kavram, üzerinde binbir tahrifatla delik deşik edilip burjuvaziye armağan edilirse şu olur: Tarikatlar aklın tutsak alındığı hapisaneler değil örgütlenme hakkı olan sivil toplum örgütleri sayılır. Uyuşturucu kullanımı da bire bir aynı şekilde, insanları zincire vuran bir bağımlılık şeklinde değil bireysel özgürlükler bağlamında değerlendirilir...

Sınıflar görmezden gelindiğinde, burjuva diktatörlüğü unutulup işçi sınıfının iktidar mücadelesi pas geçildiğinde dünya, birey ve onun karşısındaki farklı otorite merkezleri arasında bitmeyen bir gerilimden ibaret görülür. Uyuşturucu kullanımı da böylesi bir dünyada güya otoriteye başkaldırı şekli olacaktır.

Öyle bir başkaldırı ki mafya grupları, sermaye siyasetçileri, emperyalist merkezler, işbirlikçi bürokratlar bu sayede toplum üzerindeki tahakküm mekanizmalarını pekiştirebilir, kendi gemilerini yüzdürmeye devam edebilir ve paraya asla para demeden saltanatlarını sürdürebilirler!

BİR SERMAYE POLİTİKASI

Görüldüğü üzere, "ama"ların, "fakat"ların bitmediği ama istisnasız hepsinin mahkum edilmesinin de şart olduğu, tereddüte yer olmayan bir kavga başlığı uyuşturucu. Meselenin toplumsal boyutlarını görmezden gelip yalnızca tıbbi boyuta sıkışan yaklaşımlar çok net biçimde sorunun özünü ıskalıyor. Uyuşturucu maddelerin verdikleri zarara göre sınıflandırılması veya bu sınıflandırmaya göre bazılarına yeşil ışık yakılıp bazılarının mahkum edilmesi asla kabul edilemez. Madde bağımlılığının zaten bir biçimde bu mekanizmaya kolunu kaptırmış insanlarımız için, hangi seviyede olursa olsun, sonu olmayan nafile bir arayışın ve nihayet teslimiyetin

önünü açtığı unutulmamalı. Dolayısıyla uyuşturucuyla mücadele esasen bağımlılıkla mücadele perspektifiyle yürütölmek zorunda.

Yalnızca insanların sağlığı, yaşam konforu, ortalama yaşam süresi değil tehlikede olan. Gençler yaşama tutunmakta giderek daha büyük zorluklarla karşı karşıya kalıyor, bunlarla baş etmeye dönük irade ve azim sergilemeleri uyuşturucu etkisinde mümkün mü? Emekçi mahallelerinde başta çocuklar ve yaşlılar olmak üzere insanlar kendilerini güvende hissedebiliyorlar mı? İşçi sınıfının birlikte hareket etme becerisindeki azalmada, örgütsüzleştirilme sürecinde bağımlılık zincirlerinin payı yadsınabilir mi?

Özellikle genç işçiler içinde uyuşturucu kullanımı düzensiz çalışmanın daha yaygın olduğu hizmet sektörünün sınırlarını çoktan aştı. Görece daha düzenli çalışma koşullarına sahip üretime dayalı sektörlerde uyuşturucunun ne büyük bir hızda yayıldığı herkesin

malumu. İşte tam burada bir sermaye politikasını, verilmiş bir kararı görmek zorundayız. Uyuşturucu madde kullanımı bugün Türkiye’de işçi sınıfı kültürünün dejenere edilmesi ve sınıfın örgütsüzleştirilmesi için egemen sınıfların, gerekirse üretimde verimlilik vb. riskleri de göze alarak üzerinde mutabık kaldığı, kabul ettiği, araçsallaştırdığı bir olgu haline gelmiş durumdadır.

“UYUŞTURUCU İLKOKUL ÖNLERİNE KADAR YAYILDI.”

Yoldaşlar, uyuşturucuya karşı mücadelemiz görüldüğü gibi çok yakıcıdır, önceliklidir ve konjonktürel değil, stratejik önemdedir. 14.

Kongremizin “Uyuşturucuya Geçit Yok: Yaşamın Dozunu Yükselt” başlıklı kararı işte bu yakıcılığa vurgu yapmaktadır. Kendimize ve hayata müdahale iddiamızı sürdürecekseniz, işçi sınıfına biçtikleri gömleği reddediyorsanız, özgürlüğün dayanakları olduğunu biliyor ve o dayanakları tesis etmek için de iktidarı istiyorsanız Yaşamın Dozunu

Yükselteceğiz.

Bu noktada mücadele Parti örgütlerinin tamamı tarafından sahiplenilmeli ve uyuşturucuya karşı mücadele geçtiğimiz yıl başarılı örneklerini gördüğümüz söyleşi ve panellerin, propagandif çalışmaların, uyuşturucu karşıtı bilinç oluşturmak adına düzenlenen konser, kamp veya festivallerin yanı sıra problemin hayati önem arz ettiği ve net karşı karşıya gelişlerin yaşanması muhtemel alanlarda fiziken bulunarak, insanlarımızı koruyarak, uyuşturucu kartellerini o alanlardan kovarak sürdürülmelidir.

Türkiye genelinde faaliyet yürüten onlarca Semt evimiz, yerel örgütlerimiz, gençlik örgütlerimiz uyuşturucuya karşı mücadelede inisiyatif almalı, duyargalarını açmalıdır. "Uyuşturucu ilkokul önlerine kadar yayıldı." Hiçbir Türkiye Komünist Partili bu cümlenin peşini bırakmamalıdır. Biz varsak rahat nefes alamayacaklar. Patronlar gibi tarikatlar gibi uyuşturucu çetelerinin

de ensesinde olmak görevimiz.
Görevimizi de elbette komşularımızı,
muhtarlarımızı, öğretmenlerimizi,
velilerimizi, öğrencilerimizi, amatör
bir spor kulübünden dostlarımızı,
hemşehri derneğinden tanıştıklarımızı
örgütleyerek, onlarla omuz omuza
vererek yerine getireceğiz. Hepimize
kolay gelsin!

DİRENİŞ DAYANIŞMACILIĞI NEDEN YETMEZ?

ALPASLAN SAVAŞ

TKP MERKEZ KOMİTE ÜYESİ

İnsanoğlu rasyonalizasyon yeteneği en güçlü varlıktır. “Aklileştirme” olarak Türkçeleştiriliyor. Gerçekliği kavramak ve neden-sonuç ilişkisi kurabilmek için bu özellik olmazsa olmaz.

Öte taraftan rasyonalizasyon, insanoğlunun en büyük zayıflığının da kaynağı. Gerçekliği anlayan insanın, anladığı gerçekliği koşulsuz şartsız kabul etmesi, hatta kendini o gerçekliğin içine yerleştirebilmesi de bu yeteneği sayesinde oluyor. Bu durumu gerçekliğe teslimiyet diye adlandırabiliriz. İnsan, kötü sıfatını hak eden olayları bu sayede kanıksıyor ve hatta onun parçası olabiliyor.

Bir de sınıflı toplumlarda bu özelliği egemen sınıfın yönlendirebilme becerisine sahip olduğunu eklemeliyiz. Alman toplumunun Yahudilerden sabun

yapan Nazilere, Yahudi toplumunun Filistinlileri katleden İsrail devletine verdiği kitle desteği en çok da bu becerinin sonucudur.

Kötücül olanı kanıksamak insan olmaktan çıkmak anlamına gelir. Adaletsizlik ve eşitsizliğin rasyonalizasyonu toplumun kötücülleşmesidir. Ve bunlar psikolojinin değil, mücadelenin konusudur.

DİRENMEK GÜZELDİR

Dayatılan gerçekliği rasyonalize etmeyenler ya da etmekten vazgeçenler mücadele eder. Başlangıç noktası kanıksamamaktır. O çok sevdiğimiz “Hiç boyun eğer mi insan” sözüne kaynaklık eden tam olarak budur. Kanıksamayan insan ayağa kalkar.

Direnmek bu nedenle güzeldir.

Direnmenin en güzel biçimlerinden biri işyerinde olandır.

Çünkü işyerinde direnme, patronun işçiyi itip kakmasının, onu küçük görmesinin, sınıf farklılıklarının doğal sonucu olarak

kanıksanan her türlü haksızlığın reddidir.

Esasen işyeri direnişİ söz hakkı talebidir. Ücret artışı için mücadele bile aslında geçici de olsa söz hakkı istemektir. Kabına sığmaz. Sığıldığında ise saman alevi gibi parlar, geçer.

Kabına sığsın sığmasın, işyerindeki her direnme biraz da hep onur kavgasıdır.

DİRENİŞLE DAYANIŞMAK

Kanıksamayan işçilerden bahsediyoruz. İşyerlerinde direnen, kimisi ücret artışı için, kimisi işten atılmaya karşı ya da örgütlenmek için ama sonuçta onur kavgası veren işçilerden.

Şu sıra sessiz sedasız grevler var örneğın.

Tuzla'da Avusturyalı MKB Rondo fabrikasında olanı birinci, Gebze'de Fransız Mersen fabrikasındaki beşinci ayını doldurmuş. Hadımköy'de Asplastik grevi, Çerkezköy'de Egebant grevi başlayalı iki hafta olmuş. Demir-çelik kenti İskenderun'da Yolbulan işçileri

Haziran'da başladıkları greve devam ediyor, aynı bölgedeki İspanyol Bafesa işçilerinin grevi geçtiğimiz günlerde ikinci ay biterken sözleşme imzalanarak sona ermiş.

Pek az insanın haberi var bu grevlerden. Bunlardan biraz daha fazla duyulanları da var ama sadece biraz daha fazla. Polonez sucuk fabrikasında Çatalca kaymakamının ve emniyet müdürünün patronu kollamak için işten atılan işçilere yaptığı türlü zulmün, AKP milletvekilinin sahibi olduğu Soma'daki Fernas Madencilikte örgütlendikleri için işten atılan işçilerin Ankara yürüyüşünün diğerlerine göre daha fazla haber olması onları memleketin gündemine falan sokmuyor.

Oysa işçi sınıfı bu denli geri çekilmişken, bu direnişlerin kazanması daha da önemli hale geliyor.

Patronun kim bilir hangi aşağılama ve dayatmalarına boyun eğmeyip üretimi durdurmuş işçiden daha fazla ne

beklemeliyiz ki? Patronun anına ot tıkıyor işte, üretmiyor.

Kazanmaları önemli. Kazanmalarının belki büyük büyük sonuçları olmayacak fakat yenilmeleri hiç iyi olmayacak. Her biri istisna sayılırken kanıksamayanın yenilgisinin maliyeti çok büyük.

O halde kazanmaları için dayanışma önem kazanıyor. Elden gelenin yapılması gerek. İşçi sınıfı içinden patronlara karşı kim başını omuzlarının üstüne kaldırmışsa, bunu hak ediyor.

DİRENİŞLE DAYANIŞMA YETMEZ

Direnişle dayanışmanın gereğini yerine getirmeli ama direnişle dayanışmanın yetmeyeceğini bilerek.

Çünkü işçi sınıfına yönelik büyük bir saldırı var. Bu saldırı, söz konusu direnişlerin hiçbirinin konusu haline gelmiyor ya da gelemiyor. Bu, direnişlerin kusuru değil. Onları birleştirecek, bunu yaparken daha güçlü bir kimlik kazandıracak birikimden

henüz yoksunlar. Ve bu işlem sadece dayanışmacılıkla sağlanamaz.

Saldırı çok yönlü.

İşyerlerinde işten çıkarmalar yaygınlaşıyor. Zamana yayılmış bir tensikat döneminden geçiyoruz.

Sendikal merkezler patronların döviz kilidi mazeretini yemiş durumda. Bu dönemi en az çıkış sayısıyla atlatmak derdindeler. Onlar için pandemiden buyana gece gündüz çalışmayla sağlanan ek mesailerin, yetmediğinde genişleyen istihdamın getirdiği "ağız tadı" bozulmasın. Çalışma hakkı gündemlerinde değil.

EYT'yi seçim popülizmi olarak köşeye yazan sermaye sınıfı şimdi bunu emeklilikte daha geri bir sistemin argümanı olarak kullanıyor. Hedefte emekliliğin SGK eliyle bir devlet güvencesi olmaktan tümünden çıkartılıp "satın alınan bir mal" haline getirilmesi var. Emekli olmak isteyeninin cebinden para ödemek zorunda kalacağı bir sistem öngörülüyor. Emeklilik yaşının bir kez daha yükseltilmesiyle birlikte

düşünüldüğünde, patronlar hem emeklilikten kurtulmayı hem de emeklilik için ödenen parayı piyasada kullanabilmeyi hedefliyor.

Krize işçi sınıfının geri çekilişi eşlik ettiğinde, sermaye sınıfı hep sınır çizgilerini yeniden çizmek ister. AKP'nin iktidara geldiği ve beraberinde AB balonunun şişirildiği sırada ilk kez iş yasasına giren esneklik uygulamaları, şimdi kalıcı çalışma biçimine dönüştürülmek üzere. Bu dönüşüm, patronların kıdem tazminatından ek bir düzenleme yapılmaya gerek kalmadan kurtulmasını da sağlayacak. Patron örgütlerinin toplanıp toplanıp çalışma yaşamını ilgilendiren her türlü strateji belgesine soktuğu esnek istihdamın yaygınlaştırılıp esnek çalışma sürelerinin genişletilmesi, şimdi "istihdam kolaylığı" argümanı ile gündeme geliyor. Aslında artık bir argümana da ihtiyaç duydukları söylenemez. Etekte saklanan ne varsa dışarıya dökülmüş durumda.

Bunlar saldırının bir boyutu. Ve ne yazık

ki ortada bir işçi sınıfı dinamizmi kendini gösteriyor değil. Lokal direnişlere ve bu direnişlerle dayanışmaya sıkışmış bir sınıf mücadelesi bu kapsamda bir saldırıya yanıt üretmek için ne yazık ki yetersiz.

Bunlar da aslında işçi sınıfına yönelik süren saldırının bir boyutu. Öte taraftan Türkiye işçi sınıfına karşı süregelen en büyük saldırı, onun siyaseten bir güç olmasının önüne geçilmesidir. Emeklilik hakkının ortadan kaldırılması, işsizlik, esnek çalışma, düşük ücretler gibi saldırılar esas olarak işçi sınıfının siyasal alandan tasfiyesi sonucu olarak kolaylıkla gündeme gelebiliyor. Lokal direnişlerin güçlenmesi, kazanılmış hakları geri götürmeye yönelik saldırılara karşı işçi sınıfının ses çıkarması çok önemli, fakat bugün işçi sınıfının siyasal taleplerini şekillendirip onlara sahip çıkmasını sağlamak için verilecek mücadele diğerinin başarısı için de kaçınılmaz.

Biz üzerimize düşeni yapacağız. Bizim meselemiz işçi sınıfının ülke siyasetine ağırlık koyabilmesi. Bunun

için sınıf kimliği ve kültürünü yeniden oluşturmaya, bu yönde çok kapsamlı bir çalışma yürütmeye ihtiyaımız var.

TKP bu müdahaleyi geçtiğimiz ay tamamladığı parti kongresinde “işçi sınıfına yönelik aydınlanma seferberliği” olarak tanımladı. Sınıf mücadelesinin ücret pazarlıklarına sıkıştırılmasına karşı sömürü mekanizmalarının toplumsal algıya yerleşmesi için mücadele edeceğiz. Bu hedefle başladığımız holdinglere karşı mücadeleyi sürdüreceğiz. İşyeri örgütlenmelerini yaygınlaştıracak, var olanları güçlendireceğiz. Patronların Ensesindeyiz’i dara düşmüş her işçinin adresi yapacak, dayanışma ağlarını büyüteceğiz. İşçi evlerinin sayısını oğaltacağız. İşçi sınıfı için yaygın propaganda ve eğitim materyalleri üreteceğiz. TKP, sınıf hareketinin gelişimi ve emekçilerin örgütlenmesi için görevlerini eksiksiz yerine getirecek.

Yaratıcı müdahalelere ihtiyaımız var. Sabırla yapılan, emek ürünü olan, ısrarla sürdürülen müdahaleler.

TKP KONGRE RAPORU KÜRT SORUNUNDA NE DİYOR?

AYDEMİR GÜLER

TKP PARTİ MECLİSİ ÜYESİ

Kolaycılığın sökmediği anlar vardır siyasal mücadelede. Eski ezberlerin durumu açıklamadığı, reçetelerin iyileştirmedeği koşullarda “kopmak” gerekir. Aslında öyle bir kriz vardır ki, zaman içinde oluşmuş statükodan kopmadan aşılamayacaktır. Uçmadan, ayaklarını sağlam basmayı kesmeden kopmak gerekmektedir.

Bugünkü TKP’yi yeniden kurmuş olan Gelenek hareketi de böyle özetlenebilir. Gelenek, köklerimizizin rüzgâra karşı yelken açmaya el verecek kadar güçlü olduğu iddiasıdır. Pusulamızın özünü oluşturan Devrim ve Sınıf Partisi fikirleri yaygın biçimde aşınıp terk edilirken bir yeniden kuruluşu gerçekleştiren gelenekten geliyoruz.

Ama “ayaklarını sağlam basarak kopmak” bir kerelik cesaret gösterisi olsaydı, sadece günü kurtarırdı. Oysa

bu bir m¼cadele yöntemi, hareket tarzı olmalıdır. Zaten konu cesareti içermekle birlikte, ondan çok ötedir. Ezberler değiştirilmeli, yeni z¼m yolları arayışına çıkılmalıdır.

2024 Kongresi, 14. Kongre başka başlıkların yanı sıra K¼rt sorununda da bunu denemektedir.

* * *

Sağlıklı bir kom¼nrist partinin yaşıamında “yepyeni” bir şeye, s¼rprize yer pek olmamalıdır. Nitekim Kongre de K¼rt sorununda yeni keşiflerde bulunma iddiasında değildir.

Nasıl olsun ki? Kolaycılıktan uzak durmak ve kopuş bizim için bir yöntem ve örneğin ulusların kendi kaderini tayin hakkının mutlak, sabit bir ilke olamayacağı daha bir, buçuk yaşındaki Gelenek dergisi tarafından ileri s¼r¼lm¼řtü.

Sonraları reel sosyalizmin z¼ld¼ę¼, uluslararası kom¼nrist hareketin inisiyatifi yitirdiği koşullarda söz konusu “hakkın” emperyalizmin belirlenimi altına

girdiğini saptayan da biz olmadık mı?
Solun bütünü “Kürt sorunu çözülmeden
başka bir şey yapılamaz” yüzeyselliğine
fit olduğunda TKP, her kökenden, her
kimlikten emekçiye tek bir seslenmeyle
yaklaşılmasının zorunlu olduğunu
söyleyip bunu denemedi mi?

Sosyalist devrimin, Kürt sorununun
demokrasiyle çözülmesinden sonraya
ertelenmesi mi, Kürt sorununa sosyalist
devrimin çözümü mü?

Bu ikilem karşısındaki pozisyon kendi
geleneğini oluşturmuştur ve 14. Kongre
de bu anlamda geleneğin takipçisidir.
Ancak “değişmeyen tek şey değişimdir”
dercesine, TKP 2024 Kongresiyle bir kez
daha sol statükodan kopmaktadır.

* * *

Bu hamlenin birinci düzlemi Kongre
raporunun ilgili bölümündeki akıştan
da izlenebileceği gibi tarihin nasıl
okunacağıyla ilgili.

Kürt milliyetçiliğinin liberal ideologlarla

birlikte kurduğu ve emperyalist konumlanışa sırtını dayayan bir akım, AKP dönemine özgü dinci-gerici dalgalara binerek teoriyi ve tarihi alt üst etti. Kuşkusuz kongre raporu tek başına bu alt üst edişi geri çeviremez. Bir kongre belgesi gerçekteştirilmesi gereken operasyonun tanım alanını sunar, çerçevesini ve kırmızıçizgilerini belirler. Ama sınıfın yerine kimlikleri koyarak yola çıkan, sonuç olarak Türkiye'nin burjuva devrimi ve aydınlanma tarihini Kürt düşmanlığıyla açıklayan ilkelik, ülkemizde düşünsel alanın her bir köşesine örümcek ağlarını salmış durumda. Çıkarttıkları gürültüyle doğruya, gerçeğe ulaşmak isteyenleri terörize eden bir kalabalık var ortada.

Bunlarla hep kavga ettik. Şimdi bunların etkilediği, biçimlendirdiği bir ortamla aramızdaki köprüleri atıyoruz. Bunlarla kavgayı göze alamayan ortalamacılıkla aramıza kapanmaz bir mesafe koyuyoruz.

Kopuyoruz ve devam edeceğiz!
Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyet, Kürtlerin

kurtuluşunu engelleyen gelişmeler değildir. Kürt ve Türk milliyetçilerinin aynı tezi camının iki yanından okudukları koşullarda, biz camı kırmalıyız.

Ne Kürt halkı Türkiye aydınlanmasının ve cumhuriyetin topluca düşmanı olmuştur, ne de cumhuriyet devrimi Kürtleri yok etmek gibi bir ilkeye oturmuştur.

Camı bir fiskeyle kıramayacağımızı bilmeliyiz. Burada kolaycılığa yer yok!

“Kemalist devrimin Kürt toplumunun aşiret yapısını kırmaya yönelmemesi ve Kürt toplumunun içinde aşiret yapısını kıracak bir dinamizmin var olmaması” diyalektik bir bütündür. Ama hazır bir bütünlük değildir bu. Ne acılı tarihimizdeki yoksul kanını aklayarak, ne de tarihin mantığını görmezden gelerek bütünlüğe ulaşılır. Kolay yol yok...

Kürtlerin bir ulus olarak, bir kültür olarak “kurtulmaları” ne demektir peki?

Osmanlı’nın da dâhil olduğu çok

uluslu imparatorluklarda modern anlamda kimseye kurtuluş olmadığını hâlâ açıklamamız gerekiyor. Liberal gericiler, yeni-osmanlıcıların uydurduğu “asrîsaadetî” öyle süsleyip püsledi ki, zamanında Kemalist devrimcilerin yaptığından çok daha sert bir kopuşu örgütlememiz gerekiyor.

Ya, emperyalizmin eski ve yeni ulus-devletleri oyuncak haline getirdiği 21.yüzyılda ulusal kurtuluşu sınıfsal kurtuluşun önüne koşmak ne kadar gerçekçi olabilir? TKP buraya doğru devam etmeli ve bütün dillerden, kültürlerden emekçi halkımızın ortak kurtuluşu için yapılan çağrıyı güçlendirmelidir. Burada milliyetçiliğin hiçbir türüne yer yoktur.

“Ama ezilen ulus...” rezervine de yer kalmamıştır. İçinde bulunduğumuz küresel kriz sömürgeciliğin dağıldığı günlerden kalan kavramların açıklama gücünü ezip tüketmiştir. ABD emperyalizminin desteklediği bir harekete, “ama ezilen ulus milliyetçiliği”

diye hoşgörüyle bakmak saçmadır.

Kürt milliyetçiliği en az 1990'lardan bu yana, Türkiye egemenlerinden koparamadığı özürü solculara dayatıyor. Yok, komünistler, devrimciler Kürt sorununu görmezden gelmiş! Yok, Komintern ve TKP Kürtlerin katledilmesini desteklemiş... Özür dilememiz, dahası siyasette Kürt milliyetçiliğine biat etmemiz gerekiyormuş. Böyle yapanların ödüllendirildiği bir sol siyaset dünyası kurdular!

Efsanelerin oluşturduğu yığına silkip atmak kolay değildir. Oysa unutturulmak istenen geleneğimiz, "Sovyet yönetimi ve TKP'nin tarımdaki geri yapıların tasfiyesi için cesur adımlar önerdiğini" içermektedir. Atılamayan bu adımlar "Kürt kimliği/diline ilişkin yasakçı tutumun terk edilmesini" mümkün kılabilirdi. Tarihen durduğumuz yer doğrudur bizim. Kongre raporu bunların altını çizmektedir.

* * *

Az önce dokunduğumuz gibi konu

sadece bir tarih tartışması değildir. O tarih, bugünün üstünden elini çekmeyecek kadar yakınımızda ve önemli. Ama bundan da öte, özür dileyen solculuğun elinde tasfiyeciliğe karşı af dilemekten başka seçenek kalmamaktadır. Kürt milliyetçiliği yakın dönem sınıf mücadelelerine tasfiyeci bir etkide bulunmuştur. Kamu emekçileri dinamiğini canlandıran bir faktör olan Kürt emekçilerini etkisizleştiren, Lenin'in Rusya işçi hareketi içindeki Yahudi ayrımcılığı için kullandığı tabirle söz konusu dinamiğe "Bundculuk" soka Kürt siyasi hareketidir. Türkiye solunda nice örgüt, Kürt milliyetçiliğinin dümen suyuna hapsedilmiştir.

Ne tarih ne bugün kolaydır. Dersim toptancı bir yaklaşımın içinde öğütülemez. "Dersim'de geri toplumsal ilişkilere yaslanan bir direncin kırılmaya çalışılması tarihsel bağlamda ne denli anlaşılır olursa olsun, bu süreci takip eden kışkırtıcılık, aldatma, kıyıcılık, katliam ve zorunlu göç asla kabul edilemez." Kürt milliyetçileri Kürtlükle ilintili her şeyi, bu arada

gericiliği, tarikatçılığı sahiplenirken, biz bu tutumun simetriğini kuramayız. Türkiye Cumhuriyetinin geçmiş pratiklerindeki ağır sorunlar, onları “görmezden gelen cumhuriyetçiliği lekeleyecektir.” Oysa sosyalist devrim mücadelesinin yıkılan Cumhuriyeti ayağa kaldırmaya kararlı Kemalistlere, ama onların arınmışlığına ihtiyacı vardır.

Kolay değil. Biliyoruz ki, Kürt milliyetçiliğinin “bize yer açmayan bir ülke var olmamalıdır” yaklaşımı Kürt yoksulları arasında etkili. Biliyoruz ki, Türk milliyetçiliğinin “bize diz çökmeyen bir Kürde burada yer yok” yaklaşımı da Cumhuriyetçiler arasında etkili.

Kolay değil. Bunlardan biriyle ilişkilenmeden, gündelik yakınlaşmalar adına gerçeklerden, doğrulardan ödün vermeden yola devam etmek kolay değil. Ama yapacağız.

Yeni başlamıyoruz. Gelenek bir buçuk yaşındayken, ortada bugünkü gibi memlekete yayılmış, saygın, etkin bir Parti yokken de, günü açıklamayan kalıpları

kırmaktan çekinmiyorduk. Bu cüreti bir kereliğine yapmadık, yöntem belledik.

Kongremiz diyor ki, bu kopuşu gerçekleştirirmeden, sol olmaktan çıkmış solun statükosunun tamamen dışına çıkmadan sadece patinaj atılır. Oysa bizi, bir kez daha Lenin'i hatırlarsak, "öyle bir Parti var" diyebileceğimiz bir gelecek bekliyor. Kongre o geleceğe atılmış güçlü bir adımdır.

NATO'YA KARŞI MÜCADELENİN SINIFSALLIĞI

ERHAN NALÇACI

TKP PARTİ MECLİSİ ÜYESİ

Türkiye Halk Temsilcileri Meclisi'nin NATO karşıtı kampanyası etkili oldu, gündemler içinde NATO'nun yükselmesini ve milliyetçi olmayan bir içerikle ele alınmasını sağladı. Bu süreçte üzerinde çokça yazıldı, NATO'nun suçları ve insanlık dışı eylemleri tekrar belleklerde canlandı. Ancak son dönemde NATO üzerine yoğun bir şekilde yazılmasına rağmen NATO karşıtı mücadelenin sınıfsal yanını bir kez daha vurgulamanın ve incelemenin yararı var.

NATO İŞÇİ SINIFINA KARŞI TEKELCİ SERMAYENİN KARŞI-DEVİRİM ÖRGÜTÜ OLARAK KURULDU

NATO kadar belki pür sınıfsal bir konu bulmak kolay değildir, çünkü NATO doğrudan işçi sınıfının iktidar kavgasına karşı kurulmuştur. Bunu anlamak için görülmedik çapta bir sınıf çatışmasının yaşandığı NATO'nun kurulduğu yılları hatırlamak gerekiyor.

1917'den iktidara gelen işçi sınıfı Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ni kurmuş ve sosyalizmi, tüm çökecek beklentilerini ve saldırıları aşarak, pekiştirmişti. Nazilerin amansız işgali püskürtülmüş, dünya halklarının gözünde faşizmi yenen ülke olarak saygınlığı çok parlamış, sosyalizm Avrupa'ya yayılmaya başlamıştı. Dünyanın önünde yeni bir ufuk açılmıştı, yeni bir dünya kuruluyor ve her yerde işçi sınıfı umutla hareket ediyordu. Ayrıca yüzlerce yıllık sömürgecilik çöküyor, uluslar sosyalist devletlerin desteğini arkasına alarak bağımsızlık arayışına giriyordu.

NATO; ABD tekeldi sermayesinin öncülüğünde ve Avrupa'nın diğeryemperyalist ülkelerinin egemen sınıflarının işbirliği ile işçi sınıfının siyasal gücünün devletleşerek karşısına bir uluslararası sistem olarak dikilmesi ve dünyanın aleyhlerine büyük bir dönüşüme girmesine yanıt olarak korku ve dehşet içinde kuruldu. Başka bir deyişle bu asalak ve sömürücü sınıfın emekçi sınıfların dünya çapında büyüyen

özgürlük ve eşitlik kavgasını bastırmak için her türlü cinayeti ve rezilliği göze aldığı bir araç olarak kendisini gösterdi.

İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesinden 4 yıl sonra kurulan NATO Sovyetler Birliği'nin askeri gücüne ve moraline karşı savaşmaya hiç cesaret edemedi, ancak üye devletlerde bir işçi sınıfı kalkışmasını ve devrimini önlemek üzere kurulmuş bir sermaye örgütü olarak kendisini gösterdi. Şimdi unutulmuş olabilir, o yıllarda anti-faşist ve yurtsever mücadelenin verdiği meşruiyetle Fransa, İtalya, Yunanistan'da komünist partileri büyük bir güce kavuşmuştu. Asya'da ayrıca köylülük işçi sınıfının yol göstericiliğinde devrimci bir kalkışma içindeydi.

Bütün üye ülkelerde ve sermayenin uluslararası anti-komünist mücadeleye verdiği destekle 1952'de NATO'ya kabul edilen Türkiye'de gizli bir anlaşma ile Anayasa dışı ancak devlete bağlı bir karşı-devrimci örgüt kurulmaya başlandı. Hukuk dışı olduğu için her türlü sivil, sağcı paramiliter çeteyi kurmak, finanse

etmek, işçi sınıfının kazanımlarına ve elde ettiği siyasi mevzilere cinayet, sabotaj ve katliamlarla saldırmak, askeri darbelere zemin hazırlamak mümkün oldu. Satın aldığı siyasiler, gazeteciler, akademisyenler, askerler ile de büyük bir karşı devrimci cepheyi besleyen NATO finansman kaynağı yaratmak için uyuşturucu ticaretine yöneldi. Türkiye dâhil olmak üzere NATO'ya bağlı ülkelere işçi sınıfı eğer mücadelesini yükseltir ve bir iç savaş ortamında ülkenin bir bölümünde ikili bir iktidar kurarsa buralarda kullanılmak üzere taktik nükleer silahlar yerleştirildi. Dolayısı ile Türkiye gibi ülkelere yerleştirilen nükleer silahlar doğrudan kendi emekçi sınıflarını ülkenin içinde vurmaya dönüktü.

NATO'ya üye olan ülkelerin sermaye sınıfları, özellikle Türkiye sermaye sınıfı, sosyalizme ve işçi sınıfına karşı beslediği giderek büyüyen korku nedeniyle güvenlik karşılığında ülkenin bağımsız gelişiminden vazgeçmek zorunda kaldı. Türkiye 1930'lu yıllarda kamucu, planlamacı ve sanayiye dayalı kalkınma

politikasını terk ederek ABD'ye bağımlı bir ülke haline geldi. Türkiye ordusu ABD tarzında örgütlenerek ve silahları ABD'den alarak bu bağımlılığı pekiştirdi. Ülke Türkiye sermaye sınıfının egemenliği dışında işletilen NATO ve ABD üsleriyle kaplandı. Ayrıca Türkiye İsrail ile iş birliğine NATO tarafından itildi.

Bu koşullar altında işçi sınıfı ve onun siyasi öncüsü NATO üzerinden sermaye sınıfının açtığı kartı iyi okumalı ve buna sosyalist devrimi hedefleyen bir bütünlüklü bir yanıt vermeliydi. Oysa yakın tarih mücadelenin böyle kurulmadığını gösteriyor. NATO; bir ülkede bağımsızlık ve egemenlik, demokrasi ihlali, hukuksuzluk, iktisadi olarak geri bırakılma, çürüme, uyuşturucu ticareti, faşist sivil çeteler, nükleer silahlar vb. birçok yüzeyi olan karmaşık bir yapıydı. Herkes bir tarafından tutmaya çalıştı, bağımsız bir Türkiye, demokratik bir Türkiye, faşizme karşı mücadele, her biri kendi başına haklı olmakla birlikte NATO'nun sosyalist devrim karşıtı olarak kurulduğu gerçeği çoğu kez yakalanamadı. Uluslararası

komünist hareket de sosyalist devrimin birleştirici gücünden yoksun davranma eğilimindeydi.

12 Mart 1971’de “zinde güçler” olarak adlandırılan ordunun içindeki ilerici subaylar temizlendi, 12 Eylül 1980’de demokrasi için anti-faşist mücadele veren devrimci hareketler büyük bir darbe aldı.

1990 SONRASI NATO VE SOVYETLER BİRLİĞİ’NİN ÇÖZÜLÜŞÜ SONRASI EMPERYALİST RESTORASYON KOŞULLARINDA MÜCADELE

Sovyetler Birliği’nin ve sosyalist devletlerin çoğunun çözüldüğü 1990 sonrasında NATO’nun kurulduğu 40’lı yılların sonuna göre siyasi iklim çok değişmişti. Artık işçi sınıfının devletleşmiş gücü büyük ölçüde geri çekildiği gibi kapitalist ülkelerde de işçi sınıfının devrimci güçleri zayıflamıştı. Ancak bu durum NATO meselesinin sınıf ötesi bir kurum olduğu anlamına hiç gelmemektedir. NATO’nun artık bir karşı devrimci örgüt olarak işlevleri kısmen geri çekilirken işçi sınıfının sosyalist ülkeler başta olmak üzere dünya ölçeğinde

kazandığı mevzilere saldıran emperyalist bir örgüt olma özelliği dikkat çekmektedir. Siyasi coğrafyanın restorasyonunda NATO çok önemli bir rol oynayacaktı.

Sosyalist ülkelerdeki işçi sınıfının muazzam kazanımlarına bu yazıda değinilmeyecektir ancak işçi sınıfının devrimci yeteneklerinin yarattığı korku kapitalist ülkelerde de emekçi sınıfların kazanımlarına neden olmuştur. Ülkeler görece bağımsızlıklarını koruyabilmişler, bunu koruyan yasama, yargı ve yürütmelere sahip olmuşlardır. Kamucu ve sosyal devlet uygulamaları önemli bir yer tutmuş, işçi sınıfının bu zeminde sendikal örgütlü gücü görece kurallı bir emek rejimi yaratmıştır.

Emperyalist restorasyon tüm bu kazanımlara saldırarak, kamusal mülkiyetin yağmalandığı, yasama, yargı ve yürütmenin uluslararası alanda hareket eden sermayenin önünde engel olmaktan çıktığı, emeğin tam boy bir sömürü rejimine mahkûm edildiği bir sermaye diktatörlüğü inşa edilecektir.

Türkiye'nin 24 Ocak 1980'den bu yana Özal'lı ve AKP'li 40 yılı tam anlamıyla bu restorasyona sahne olmuş, başka bir deyiş ile işçi sınıfının yenilgisinin bedeli ödenmiştir. Sermayenin önündeki ulusal engeller temizlenmiş, uluslararası tekeller Türkiye'ye yerleşmiş, buna karşılık Türkiye burjuvazisi de yağmadan elde ettiği sermaye birikimi ile aynı şekilde ulusal engellerin temizlendiği ülkelere sermaye ihracatına başlamıştır.

NATO bu yıllarda önemli işlevler üstlenmiştir. Eski sosyalist ülkeler "renkli devrimler" ile sermaye işgaline açılmış, bir süre sonra NATO ve AB üyesi haline gelmişlerdir.

Türkiye sermaye sınıfı ile bazı çelişkilere rağmen NATO uyumu mükemmel işlemiştir. NATO uzaktan kumandalı cihatçı örgütler üretirken Türkiye'de de faaldir. Türkiye'nin emperyalist restorasyonu siyasi İslam'ın örgütlenmesinden geçmiştir. Ayrıca Taraf gazetesi gibi emperyalist restorasyonun liberal ideolojik kaleleri

inşa edilmiştir.

Buna karşılık bu dönemde aynı ilkesiz ve çıkarlara dayanan uyumun sağlanamadığı coğrafyalarda NATO'ya askeri olarak da iş düşmüştür. 1999'da Sırbistan vahşice bombalanmış, Afganistan 2001'de, Irak 2003'te, Libya 2011'de işgal edilmiştir. NATO'nun uzaktan kumanda edebildiği Cihatçı örgütlerin terörü veya olağanüstü yalan üretme mekanizması bu işgallerin bahanesi olarak devreye girmiştir. Tüm bu saldırılarda şöyle ya da böyle NATO üyesi olarak Türkiye'nin bir rol oynaması bu dönemin utanç verici bir yanı olarak durmaktadır.

Bu yıllarda Türkiye'de işçi sınıfının siyasi öncüsü yoğun ideolojik saldırıya karşı ideolojik bir mücadele vermiş, işçi sınıfının örgütlü gücünü ayağa dikmeye çalışmıştır. Bu çabanın odağına sosyalist devrimin güncelliği çakılmış, diğer temalar bu temel başlıkla ilişkilendirilmeye başlanmıştır.

2004 yılında İstanbul'da yapılan NATO

zirvesine karşı TKP'nin örgütlediği direnç çok önemlidir. Öncelikle TKP, NATO'yu bir sosyalist devrim sorunu olarak ele almıştır, çünkü sermaye sınıfını iktidardan indirmek için sadece Türkiye sermayesinin ulusal güçlerine karşı değil aynı zamanda NATO'ya karşı da devrim kazanılmak ve savunulmak zorundadır.

“İstanbul NATO'ya kapılarını kapatıyor” çalışması, NATO'yu bir parçasından tutan değil, işçi sınıfının bütünlüklü yanıtının bir örneği olarak verilebilir. Ancak güçlü propaganda ve protesto gösterisine rağmen NATO zirvesinin İstanbul'da toplanabilmesi ABD'nin halen o yıllarda emperyalist sistemin başat patronu olması, Türkiye'deki düzen güçlerinin görece bütünlüğü ve tüm dikkatini ulusal düzeydeki kamu mallarının yağmasına çevirmesi ile açıklanabilir. Bu koşullarda NATO karşıtlığı işçi sınıfının siyasi öncüsüne işçi sınıfını ayağa kaldıracak bir kaldıraç sağlayamamıştır, ancak önemli bir deneyim olarak belleklerde yer etmiştir.

EMPERYALİST HEGEMONYA KRİZİNDE NATO VE DEVRİMCİ OLANAKLAR

Çok kısaca 2008 yılındaki mali çöküş sonrası ABD için emperyalist dünyanın tartışılmaz patronluğu ve önünde siyasi coğrafyanın pürüzsüz bir şekilde süpürülecek bir alan olması sonlanmıştır. Çin'deki görülmedik ölçüdeki sermaye birikiminin ve Rusya'nın bir kapitalist ülke olarak ABD hegemonyasına direnmesinin halen sürmekte olan hegemonya krizine neden olduğu görülmektedir.

ABD 2011'de Çin'in Pasifikte kuşatılmasını ve bu nedenle Pasifik'e yapılan askeri yığınağı öncelediğini dünyaya ilan etmiştir. NATO'nun bu koşullarda görev tanımını değişmiş, yapılan anlaşmalarla Japonya, Avustralya, Güney Kore, Filipinler NATO'nun fiili olarak ortağı haline gelmiştir.

NATO renkli devrim komploları ile ele geçirdiği Ukrayna'yı NATO'ya katmak isteyerek Rusya'yı kışkırtmış ve halen bütün acımasızlığı ile devam eden Ukrayna-Rusya savaşına neden

olmuştur. Bu savaşın ABD'nin Avrupa'daki emperyalist devletlerle ittifakını kuvvetlendirmesinin yanı sıra Rusya'yı Pasifikte Çin'in yanında savaşamayacak hale getirmeyi amaçladığını biliyoruz.

Bu yeni hal NATO'nun bir tarafta yer aldığı ve tüm dünya emekçi sınıflarına karşı açılmak istenen ve hatta Suriye, Filistin ve Ukrayna'da bir ucundan başlamış olan bir savaştır. Bu emperyalist savaş emekçi sınıflar için büyük bir tehdit olmasının yanı sıra bir devrimci olanak da yaratmaktadır.

Öncelikle Türkiye sermaye sınıfı ve onun devleti bir bütün olmaktan çok çıkar gruplarına bölünmüş gözükmemektedir ve NATO konusunda değişik nedenlerle ikircikli davranmaktadır. Bir yandan NATO'nun dâhil olduğu bir savaş çıkarsa Türkiye'yi peşinden sürükleyeceği kesin gibidir, ama öte yandan Türkiye sermaye sınıfı pazar ve sermaye genişlemesi adına başka bir hegemonya projesi olan BRICS'e başvuru yapmış bulunuyor.

Bu çatlağın derinleşmesi TKP'ye bazı mevziler kazandırabilir. NATO karşıtlığı düzeni deşifre etme ve düzen kurumlarını, örneğin CHP gibi muhalefet partilerini de NATO'culukları üzerinden hırpalama şansı vermektedir.

Ayrıca NATO karşıtlığının günümüzde işçi sınıfının ittifak ağını genişletme olanağı da verdiği gözlenmektedir. NATO'nun çok yüzlü bir prizma olduğunu söylemiştik daha önce. İşçi sınıfının öncü siyaseti ustalıkla davrandığında bazı unsurları NATO-İsrail ilişkisi, bazı unsurları Cumhuriyet kazanımları, bazı unsurları bağımsız-egemen Türkiye, bazılarını uyuşturucu karşıtlığı, bazılarını NATO'nun dinci örgütlere verdiği destek karşıtlığı, bazılarını ise Türkiye'deki devrimci unsurların önceki dönemlerde verdiği emperyalizm karşıtı mücadele üzerinden taraflaştırması ve yanına çekmesi mümkün gözükmemektedir. THTM'nin 15 gün süren İncirlik yürüyüşü bu konuda zengin bir deneyim sağlamıştır.

Öte yandan Türkiye'nin bir emperyalist

savaşa dâhil edilmesinin eşiğinde dolaşması başlıca bir olanaktır. İster Karadeniz’de NATO yayılmacılığı, ister NATO’nun Rusya’ya karşı topyekûn savaşa girme olasılığı, ister Ortadoğu’da savaşı kışkırtan İsrail saldırganlığı üzerinden olsun savaş tehdidi her geçen gün daha fazla yükseliyor.

Bu nedenle NATO karşıtlığı günümüzde emperyalist savaş karşıtlığıdır ve işçi sınıfı siyasetini meşru hale getirecek başlıca temalardan biri olarak karşımıza çıkmaktadır.

Ayrıca NATO zirvesinin 2026’ta İstanbul’da toplanacak olması işçi sınıfının siyasi öncüsü için bir olanak olarak görülmelidir. Bu sefer gerçekten İstanbul NATO’ya kapılarını kapatabilir.